

Summer
KRÁSNÍ MRTVÍ

EDEN MAGUIRE

 FRAGMENT

cover illustration by Jessica Truscott of <http://faestock.deviantart.com>

Krásní mrtví Summer

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Lisa J. Smith – Upíří deníky – Probuzení

Lisa J. Smith – Stefanovy deníky – Zrození

Rick Riordan – Percy Jackson – Zloděj blesku

Suzanne Collinsová – HUNGER GAMES – Aréna smrti

Eden Maguire

Krásní mrtví – Summer – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

EDEN MAGUIRE

 FRAGMENT

Mým dvěma krásným dcerám

Kdo rozhoduje, co je normální, a co ne?

Lidi kolem mě říkají s povzdechem: „Za posledního půlroku nikdo neumřel, díkybohu. Snad už je to nejhorší za námi.“

Já říkám: „Počkejte, ještě to neskončilo, zdaleka ne.“

„Nikdo další neumřel. Život se nám vrací do starých kolejí.“

„Proč bys nemohla jezdit do školy autobusem? Vzpohlej se, neprodlévej pořád v minulosti.“

Skvělejší nápad, pomyslí si, ale držím svoji cynickou pusku a spolu se zbytkem Ellertonu kladu jednu nohu před druhou a šourám se krok za krokem vpřed.

Normální je šedivé a omezené, normální je nemít odvahu se ohlédnout zpátky.

V noci ke mně přicházejí širokouhlé barevné sny ve vysokém rozlišení.

Je v nich Phoenix, je uprostřed obrazovky a je plný života. Přichází přímo ke mně, usmívá se, natahuje ruku. Uchopím ji, modrošedé oči mu září zpod pramene tmavých vlasů, miluju tě, říká mi pohledem. Obejme mě kolem ramen, cítím teplou tíhu jeho paže.

Když se probudím, jsem sama. Snaží se ke mně dostat blíž – Laura, Zoey, Logan a všichni ostatní. „Dívej se do-

předu, Darino. Je toho tolik, pro co se dá žít.“ Znamená to: je ti sedmnáct, proboha, Phoenixe Rohra jsi znala sotva pár měsíců. Dobře, ztratila jsi ho v pouliční rvačce a bylo to pro tebe těžké, ale máš před sebou celý život. Normální, šedivé věci. Odháním je od sebe. Dávám přednost svým barevným snům.

Sedíme s Phoenixem se zkříženýma nohama na balvanu uprostřed Jelení řeky. Hladina se stříbrně leskne, krvavě rudé slunce zapadá nad Amosovou horou.

Phoenixovy rty jsou přitisknuté k mým, plné a teplé. Přejedu mu prsty od krku dolů po páteři. Kůži má hladkou, teplou a opálenou, mezi lopatkami nemá vytetovaná andělská křídla – znamení smrti v místě, kudy projela vražedná čepel nože. Jako kdybychom spolu byli pořád, od chvíle, kdy jsme se narodili.

Když se znovu probudím, vyrážím autem ven z města. Je mi zima, je březen a šedivé hlasy hrají prim.

„Domluvila jsem ti další terapie s Kim Reissovou,“ sdělila mi právě Laura, moje matka. „Prosím, promluv si s ní, Darino. Není pro tebe dobré takhle potlačovat své emoce.“

Je mi zima, řítím se rychlostí osmdesát mil za hodinu, střechu mám staženou. Vlasy mi pleskají ve větru, připomíná mi to tlukoucí křídla. Hora přede mnou je černá.

Co řeknu Kim, své psychiatrice, v její petrklíčově žluté ordinaci? Je mi zima, trápím se, neviděla jsem svého

Krásného mrtvého kluka dlouhé čtyři měsíce. Šestnáct týdnů jezdím do Foxtonu, od chvíle, kdy Arizona s roztaženými andělskými křídly vstoupila do Hartmannova jezera. Byl pozdní podzim, těsně před neveselými Vánoci a neradostným Novým rokem. Stála jsem vedle tebe, Phoenixi, na břehu jezera, když okřídlená andělská Arizona stála po pás v průzračné zelené vodě a přivalila se mlha, aby si ji odvedla. „Běž,“ řekli jsme jí. Držel jsi mě za ruku a dlaň jsi měl studenou jako led.

Foxton. Tam tě najdu a nebude to sen. Jednoho chladného dne, v hlubokém sněhu, až tvůj svrchovaný pán rozhodne, že nastal čas, budeš tam stát u vrat stodoly a čekat na mě. Možná to bude už dnes.

Úzká šedá cesta se proplétá mezi černými skalisky, příkře se zvedají po obou stranách. Motor kvílí, vítr mnou cloumá.

Dnes. Představuji si, jak Phoenix stojí u vrat stodoly, vrátil se z říše mrtvých zpátky, sem na odvrácenou stranu. Vymrzlé komory mého srdce zalije žár. Sevře mě v náručí a tentokrát, tentokrát ho už nepustím.

Udělala jsem, co Laura chtěla – šla jsem ke Kim Reissové.

„Myslíte si, že jsem blázen?“ vydere se mi z úst, když se posadím v její žluté ordinaci. „Nebo je to normální?“

Pořád jezdím každý den do Foxtonu a to místo je pořád prázdné. Hledám duchy. Březen je už skoro za námi, sních taje.

„Řekni mi, jak se cítíš,“ vybídne mě Kim. Zkoumavě se mi dívá do tváře, čte řeč mého těla.

„Jsem rozbitá.“ To je to jediné, co mě napadne, tady, v tom klidu. *Nebudu brečet*. Ve chvíli, kdy na to pomyslím, musím sáhnout po papírovém kapesníčku. Jak je možné, že tak špatně ovládám své slzné kanálky?

„Vysvětli mi, co znamená *rozbitá*?“

„Nefunguju. Nemám žádnou sílu.“

Kim na mě upřeně hledí. „Jíš? Spíš?“

Pokrčím rameny.

„To znamená *ne*. Chodíš do školy?“

Ellertonská střední škola, kde zůstaly čtyři prázdné lavice – jedna po Jonasovi, jedna po Arizoně, jedna po Summer a jedna po Phoenixovi. A všichni se chovají, jako by ti čtyři nikdy neumřeli.

„Jo.“

„To vnímám jako další *ne*. Které součástky ti nefungují, Darino?“

„Hlava. Nevidím. Neslyším. Zapomínám. To přece nemůže být normální.“

„Co dál?“

„Tady.“ Udeřím se do hrudi. *Tak dělej, srdce, probud se. Tluč.* „Nic necítím. Nevím, jak se chovat.“

Podá mi další kapesníček. „Je něco konkrétního, jedna věc, která tě nejvíc trápí?“

Phoenixi, kde jsi? Kdy se vrátíš a přijdeš mě strašit? Je mi jedno, jestli jsi skutečný, nebo jestli jsem si to všechno vymyslela. Jenom mě tady nenechávej samotnou!

Škubnu sebou. „Je to už skoro rok, co umřela Summer,“ řeknu Kim.

„Summer Madisonová – jedna z těch mladých obětí. Byla pro tebe nějak důležitá?“

„Pro mě, pro každého, kdo ji znal. Nedokážu to vysvětlit.“

„Četla jsem v novinách, že byla muzikantka.“

„Hrála na kytaru. Ale ten její hlas... Měla prostě neskutečnej hlas.“

„Prý už měla smlouvu na album.“

Přikývnu. „Je to tak zvláštní – můžete si ji poslechnout na YouTube. Jako by tady pořád byla.“

„Ale už nikdy nevejde do třídy a neřekne *ahoj*. Je to tak?“

Dívám se na malou, nenápadnou jizvu na Kimině levé tváři. Nechci jít tam, kam mě vede. Říkám si, *odkud asi má tu jizvu?*

Sedí v krémovém křesle, vyčkává.

„Říkala jsem vám, že jsem tam byla?“ zeptám se.

„Kde?“

„V tom nákupním středisku, ten den, kdy Summer umřela. Pila jsem kávu ve Starbucksu. Právě vycházela z music shopu. Viděla mě, zamávala a vydala se směrem ke mně. A potom ten střelec začal pálit.“

* * *

Už to nikdy nestihla.

Summer Madisonová – její jméno každý zná. Na YouTube má milion hitů, video z podía festivalu, když jí bylo patnáct.

„Ahoj, Darino,“ řekla by, kdyby přišla do Starbucksu. „Právě jsem si vytiskla noty na novou písničku. Chceš jít k nám a poslechnout si ji?“

Vyjely bychom z města k jejímu domu ve Westře, který by byl plný kytar a keyboardů, z matčina ateliéru by se linul pach vlhkých olejomalb, její otec by byl ve víru vaření, v oblaku cibulové, rajčatové a bazalkové vůně by připravoval večeři. Usadila by mě na terase s výhledem na hory a vzala by do ruky kytaru. A zpívala by jako anděl.

Ale všechno bylo jinak. Objevil se ten psychopat a pokropil nákupní středisko střelbou. Dívala jsem se, jak Summer klesla uprostřed chůze před eskalátorem k zemi. Zůstala jsem, kde jsem byla, dokud střelba neustala. Možná třicet vteřin. Když jsem k ní potom přiběhla, ležela obličejem nahoru a mramorová podlaha byla plná krve.

* * *

„Darino, odcházím do práce.“ Laura se objevila ve dveřích mého pokoje. Když spatřila, že jsem na stránkách Summer a poslouchám její andělský hlas, víčka se jí zachvěla. Hannah Stoltmanová, Parker Simons a Ezra Powell, dva technici z naší střední školy, je vytvořili na její památku a s požehnáním jejích rodičů krátce poté, co byla Summer zavražděna. Spolužáci její nahrávky komentovali: *Tyhle písně jsou pětihvězdičkové! Je to tak smutný, že umřela – nemohla jsem přestat brečet!*

„Říkala jsem, že už musím jít.“ Laura chtěla, abych šla ven, za kamarády, abych se vzchopila, abych byla normální a šedivá. „Budeš v pohodě?“

„Jo, jasně. V klidu.“

„Jim dnes pracuje doma. Kdybys něco potřebovala, řekni mu.“

„Jasně, fajn.“ *Proč bych to měla dělat???*

„Půjdeš do školy?“

„Jo.“

„Dobře. Jak to proběhlo u Kim Reissové?“

„Dobře.“ Zmínila jsem se o tom, že jsem k ní byla celou tu dobu zády? *Ťuk, ťuk, ťuk*, předstírala jsem, že jsem zaujatá ťukáním do klávesnice.

„A půjdeš za ní znovu?“

„Příští pátek. Prvního dubna.“ *Na apríla.*

Laura přikývla a odešla. Za pět minut jsem seděla ve svém autě a mířila k Foxtonu.

* * *

Na zemi byl sníh a ze šedivého nebe něžně padaly sněhové vločky. Zaparkovala jsem u osikového hájku. Stála jsem u rezavého vodojemu a zírala dolů na velkou opuštěnou stodolu a ranč, který se krčil vedle ní. Ve sněhu vypadá všechno nové a zářivé – navzdory tomu, že na dvoře nebyly ve sněhu žádné šlápoty ani stopy po pneumatikách, byste přísahali, že tam někdo přebývá.

Zanechávají Krásní mrtví stopy ve sněhu? říkala jsem si. Srdce jim netlučou a v žilách jim neproudí krev, takže

to nebyla hloupá otázka. Obrátila jsem obličej k nebi. Studené vločky mi padaly do tváře a rozpouštěly se.

Jako pokaždé jsem sešla dolů z kopce, otevřela vrata stodoly a nakoukla dovnitř. Vrata zaskřípala. Nějaký tvor – myš nebo veverka – vyplašeně odcupital po dřevěných schodech nahoru na seník.

Tak to už bylo mnohokrát. Vždycky jsem se tam pohybovala nemotorně, tíha zoufalství mě tlačila k zemi. *Phoenix tady není. Phoenix tady není.* Hrana zvoní, smutek a zmar.

Nohy mi křupaly ve sněhu. Prošla jsem kolem ostnatého drátu, který vloni spravoval Jonas s Hunterem, a pomalu jsem se blížila přes dvůr k rezavému nákladáku, který už nikdy nikam neodjede. Zachytila jsem svůj odraz v předním skle a rychle jsem odvrátila pohled. Komu patřila ta propadlá, strašidelná promrzlá tvář s podmalovanými očima a krepovými černými vlasy? Mně ne. Nepoznávala jsem ta zakaboněná ústa se svěšenými koutky a mrtvé oči. Podívala jsem se ještě jednou. *Hej, Darino, to jsi přece ty!*

Otočila jsem se a vykročila jsem k vratům stodoly z omšelých šedivých prken s prapodivným vzorcem zatlučených hřebů, cik cak zpevněným natlučenými latěmi. Zvedla jsem oči a pohlédla do tváře mrtvému losovi s obrovským parožím. Zíral na mě skleněnými očima.

Skříp! Otevírající se vrata mě vyděsila k smrti.

Tak kde jsi, Phoenixi? Tam v koutě vedle hrábí a lopat,

roztrhneš stoletou pavučinu a ukážeš se mi? Stojíš v louči světla na dřevěných schodech pod seníkem a kolem hlavy ti tančí zářivé tečky prachu? *Usměj se na mě, proboha! Natáhni se a chyť mě za ruku!*

* * *

Bylo to zvláštní, ale u Kim v ordinaci se mi líbilo. Osiky za oknem byly bledé a holé, ale uvnitř bylo útulno, křesla a stolek, teplý koberec a klidná tvář s jizvou, která čekala, až začnu mluvit.

„Třicet vteřin,“ řekla Kim. „Mezi střelou, která zasáhla Summer, a chvílí, než jsi k ní přiběhla.“

„Byla to celá věčnost,“ řekla jsem jí. Líbil se mi účes mé terapeutky – blondáté vlasy měla nezvykle krátké, byla jí vidět malá ouška, ze kterých jí visely modré náušnice, trochu etno, ale šik... Možná to byly měsíční kameny. „Neměla jsem čekat, měla jsem vyběhnout hned.“

„A riskovat, že tě taky zastřelí?“

„Jo.“ Říkali, že Summer byla mrtvá hned, takže logicky by v tom nebyl žádný rozdíl. Oči měla otevřené, ale nic neviděla. Naklonila jsem se nad ní a řekla jsem jí, že je mi to líto. Slyšela mě? Říká se, že sluch odchází poslední.

Kim čekala, jestli se natáhnou pro kapesník.

„Byly jsme každá úplně jiná,“ vysvětlovala jsem jí. „Summer má dlouhé blondáté vlasy až na záda. Je taková něžná.“

„Ale rozuměly jste si?“

„Vždycky.“

„Musela být úžasná.“

„To je.“

„Je?“

„Byla,“ řekla jsem.

* * *

„Nejsi sama, komu se po ní stýská.“

Oddávat se soukromému smutku – v tom mi Hannah vždy bránila. Přišli k nám domů s Jordan a Loganem druhý den po tom aprílovém sezení s mojí terapeutkou. Byla sobota a oni se rozhodli, že mě vytáhnou ven.

„Všem se nám po Summer stýská.“ Jordan to řekla narovinu. „Proto jsme uspořádali vánoční koncert a proto máme taky v plánu uspořádat další k jejímu výročí.“

„Tentokrát se z toho nevykrouťíš,“ varovala mě Hannah. Všichni tři seděli na mé posteli, já jsem se postavila k oknu a stínila jsem tam. Hannah si nechávala růst blondaté vlasy ve stylu Summer, nevím, jestli to bylo záměrně. Jordan se chichotala a dávala Loganovi přechíst nějakou esemesku na svém telefonu, tiskla se k němu. *Paráda*, pomyslela jsem si. *Snad si mě Logan už konečně přestane všímat.* Možná v tom byl malý osten žárlivosti, ale hlavně úleva.

„Na tom vánočním koncertě jsem byla,“ bránila jsem